

Glossa

Mons. Jaume Traserra

Xavier Novell, bisbe de Solsona

La setmana passada va morir el bisbe emèrit, Mons. Jaume Traserra. Molts el recordeu. Home d'extraordinària formació, avesat pastoralment a la immensa Barcelona. Molts, quan el nomenaren bisbe de Solsona, varen considerar que tenia massa vàlua i massa experiència per a enviar-lo a una diòcesi petita i rural. Ell, però, va ser feliç a casa nostra. Va venir content, va treballar amb il·lusió, va establir vincles estrets amb sacerdots i laics i va repetir sempre: «Aquí he viscut els millors anys de la meua vida!»

N'hi haurà que explicaran la seva obra, però no poden recordar la seva vida espiritual, les seves relacions interpersonalmentals i la seva sensibilitat. Home gelós de la seva privacitat i de la seva intimitat, no acostumava a parlar d'ell mateix, no trencava fàcilment la barrera natural que establia en públic i no es permetia exterioritzar els seus sentiments.

Home fidelíssim a l'oració de l'ofici diví i a la celebració diària de la santa missa, mai no va dispensar-se ni d'una cosa ni de l'altra, ja fos per malaltia o per circumstàncies majors; aquests darrers temps s'unia a l'ofici diví que li resava en veu alta als peus del seu llit. Gaudia estudiant i meditant la Sagrada Escripura i les grans obres dels mestres espirituals. Tot i llegir molt, mai ningú no arrabassà el primer lloc a sant Joan de la Creu. Devot de la Mare de Déu des dels seus anys de congregant a la Companyia de Jesús, sempre estava prompte al rés del sant rosari. Els darrers moments conscients de la seva vida els va passar escoltant fragments del Kempis sobre la vida eterna. Era el llibre que més va meditar els darrers mesos.

Un bon grup de capellans i laics varem gaudir de la qualitat del seu tracte. Amb els amics era comunicatiu, afectuós, comprensiu, acollidor, simpàtic, ocurrent, graciós, educat

i respectuós. Tenia una gran dimensió paternal molt bella amb els més joves. Dins i fora de la diòcesi, som un bon grup els qui li devem la formació a l'estranger o la confiança en tasques pastorals. Per a mi, que vaig conèixer amb ell nou anys, allò que resumeix millor la qualitat del seu tracte personal és que mai no varem tenir cap discussió.

No estava avesat a manifestar els sentiments, però era una ànima sensible. Li agradava la música, l'art, la poesia. El seu esbarjo del diumenge a la tarda eren els concerts de Cap d'Any de Viena o les grans òperes. Gaudia amb els grans museus i s'emocionava amb la poesia del Segle d'Or espanyol. A mesura que arribava la fi del seu pontificat, va permetre's algunes llicències i en algunes celebracions hom el va poder veure emocionat en les festes de la Mare de Déu de Queralt, a la terra paterna, o en algunes festes de la Mare de Déu del Claustre, en la seva Solsona d'adopció.

Ens ha deixat un gran bisbe. Que Déu el tingui a la glòria i des d'allí intercedeixi per tota la diòcesi, especialment per les vocacions sacerdotals que tant necessitem.

